

siddende med disse Obligationer; thi det heder jo derom i den nævnte § 19, at, „naar Børnenes Arvelodder ere udfundne, da blive de at udbetale, eller, forsaavidt Børnene ere umyndige, paa behørig Maade at sikke, i hvilken Henseende de i Rescriptet af 7de Februar 1794 § 2 osv. foreskrevne Bestemmelser blive at iagttage,“ men disse Bestemmelser tillade aldeles ikke den Esterlevende at blive siddende inde med Obligationer; de tillade kun, at den Esterlevende, som jeg tidligere har bemærket, bliver siddende inde med det Gods, som han for sit Næringsbrug og til det daglige Livs Fornødenheder ikke kan undvære, men dette kan dog i Almindelighed ikke siges at gjælde om Obligationer. Jeg vil indrømme den ærede Justitsminister, at der undtagelsesviis kan gives saadanne Tilfælde, hvor man factist vil kunne sige, at der er nogen Grund for den Esterlevende til at ønske sig det, men jeg kan ikke see, at det egentligt stemmer med Loven. Udvalget har imidlertid, som sagt, ikke villet gjøre nogen Forandring i Lovudkastets Bestemmelser i saa Henseende; det har, forsaavidt Lovudkastet er gaaet ud fra, at saadanne Tilfælde undtagelsesviis kunne forekomme, ikke villet bestræbe det, og naar jeg har taget Ordet for at udtale mig nærmere om dette Forhold, saa er det navnlig kun foranlediget ved den ærede sidste Talers Bemærkninger, hvorefter man skulde synes, som om det var en aldeles naturlig Sag. Dette kan jeg, som sagt, ikke see, det forekommer mig tværtimod at stride mod Lovgivningens Bestemmelser som almindelig Regel.

Med Hensyn til den ærede Justitsministers Bemærkninger angaaende Udvalgets Forslag til Affattelsen af den foreslaaede nye § 11, skal jeg kun høre, at det efter min Mening, selv naar Paragraphen bliver affattet, saaledes som Udvalget har foreslaaet, dog vil staae en Arvelader aabent fuldstændigt frit at træffe, hvilke Dispositioner han vil, med Hensyn til hvad han efterlader en Umyndig, forudsat at denne Umyndige er en Udarving, der altsaa ikke er tvangslodsberettiget; han maa i saa Fald blot ikke benytte det Udtryk, at den, som han indsætter til at disponere og raade over Vidlerne, skal være den Umyndiges Børge. Jeg seer nemlig ikke rettere, end at den ubegrænd-

ede Testationsfrihed, der hos os gjælder i disse Forhold, nødvendigviis maa medføre, at man maa kunne træffe saadanne Bestemmelser, hvorved man overlader en Person fuld Frihed til at disponere, som han selv vil, over en vis Formue, indtil han til en vis given Tid skal afgive den til en anden Person.

Justitsministeren: Med Hensyn til det sidste Punkt skal jeg ikke yderligere fortsætte Discussionen. Det er mig ikke klart, at jeg ikke havde Ret i min tidligere Udtalelse, men jeg har jo i alt Fald allerede før hittret, at jeg ikke har Noget mod Forslaget, som det foreligger fra Udvalget. — Med Hensyn til det andet Punkt, som den ærede Ordfører berørte, nærmest foranlediget dertil ved en Udtalelse af en æret Landskingsmand for 2den Kreds (Drift), vil jeg blot sige, at det ikke noget Dieblif er faldet mig ind at ville benegte Rigtigheden af, at, naar det først er givet, at der i et Bo findes Obligationer, de da efter Lovgivningen maae inddrages under Overformynderriget. Derom har jeg ikke noget Dieblif næret Tvivl, og jeg har endog havt Leilighed til at faae Stadfæstelse derpaa i et Tilfælde under Administrationen, hvor man netop kunde have havt den største Tilbøjelighed til at lade vedkommende Faber beholde Obligationerne til fri Raadighed, idet der var Tale om en Mand, der sad i en større Bedrift, og som til enkelte Tider meget vel kunde have Brug for disse Obligationer for paa dem at kunne reise Penge. Hvad jeg før tillod mig at bemærke, var kun, at det ganske vist ikke var ualmindeligt, at der i saadanne Boer fandtes Obligationer, som ikke bleve omtalte, idet vedkommende Ægtefælle, der stiftede, undlod at opgive, at der var Obligationer. Da det ikke er Pligt for Skifteforvalteren i saadanne Tilfælde at anstille nogen videre Inquisition, kan det paa den Maade blive praktisk muligt og er, som sagt, oftere Tilfældet, at Obligationerne ikke komme frem under Skiftet og, som Følge deraf, ogsaa vedblive at være i den efterlevende Ægtefælles Besiddelse.

Krieger: Denne Sag har efter min Mening vundet saa Meget ved Udvalgets Be-